

— Трѣбва да се построи мостъ надъ буйния ручей, който минава презъ нашитѣ селища и прави толкова много пакости, — казала калинката.

— Да, трѣбва, трѣбва, — натъртиль кметътъ на селището, дебелиятъ бръмбаръ е важно зачукаль съ бастона си.

— Искаме баражъ, — викнали бубулечкитѣ.

— Да, баражъ! — И електрика ще имаме, — свирнало шурчето.

— То за електрика е лесно, — обадила се свѣтулката. Нали азъ ви паля фенеритѣ!

— Охъ, вие пъкъ почнахте да се карате! — прекжснала ги калинката. Но я вижте нашитѣ имоти отвждъ ручея. Всичкитѣ ниви на мравката сж залѣти. Гладъ ни застрашава! Баражътъ е трудна работа. За сега азъ предлагамъ: да се коригира коритото на ручея и да се построи мостъ! А после и баражъ ще си построимъ, защото ни трѣбва за освѣтление, за енергия на нашитѣ първобитни чаркове и за мелницитѣ. Електриката прави чудеса. Навсѣкжде хората я използватъ за много работи: каратъ влакове, свѣтятъ, готвятъ, дѣлбаятъ планини, вадятъ руди, и пр., и пр. . .

— Нашата сестра, свѣтулката, казва, че нѣма нужда отъ освѣтление. Но тя въ случая е много непочтена, защото, кждето ходи, взема съ себе си и фенеритѣ, а ние тънемъ въ мракъ

Следъ този буренъ конгресъ, бубулечкитѣ решили да построятъ мостъ и веднага извикали майсторъ Зая. Той дошълъ съ своитѣ помощници и почнали постройката.

по работата имъ не тръгнала. Петъ дена тѣ строили моста и петъ пѣти се срутвалъ. На шестия день майсторъ Зая викналь своитѣ помощници и имъ казалъ:

— Майстори, калфи и чираци, ние пропадаме! Толкова църкви и манастири сме строили, толкова мостове, толкова сгради. Тука трѣбва да има дѣлъ или Богъ или дявола! И, за да не се срутва моста, трѣбва да зазидаме нѣкого, тъй както майсторъ Маноль при постройката на моста надъ Струма е зазидаль своята млада невѣста, Яна.

— Но коя невѣста ще зазидаме, — попитали уплашенитѣ помощници.